

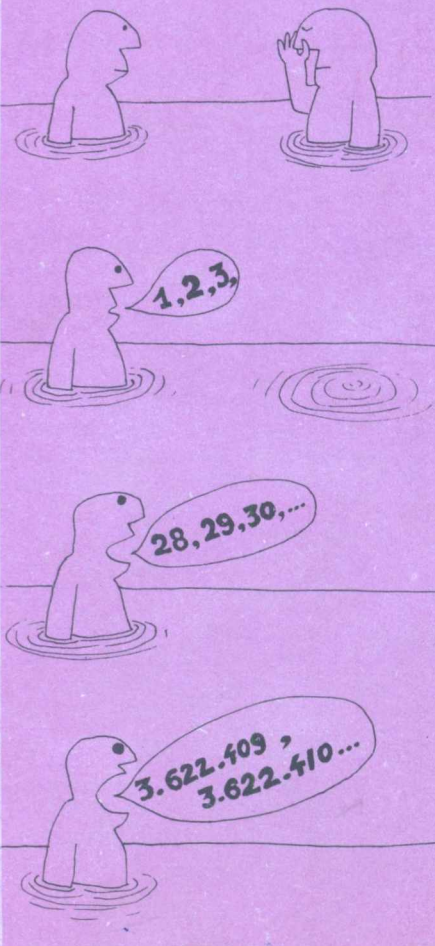
ADRIAN LUCACI

urzica

— Ce vor!
 — Păi ești pregătit la ora asta?
 — Sint pregătit de aseară...
 — Domnule, dumneata începi să mă enervezi! Acum pricep eu...
 — Ce, vă rog?
 — De ce e gol la mine!
 — La dumneavoastră?
 — Da! Eu sint responsabilul restaurantului de peste drum! Până mai ieri, tot mai aveam ceva clienți la prînz! De cînd ai deschis dumneata aici, nu-i mai am nici pe ăia!
 — Păi spuneți că nu vă trebuie clienți! Că din cîntar...
 — Trebuie, domnule, măcar de ochii lumii, nu pricepi? Că am Fiat! De unde?
 — Aha! Mă iertați, mă cheamă la mese! Vă salut și mai poftiți!
 — Nu mai poftesc că mă îmbolnăvesc. La dumneata nu se isprăvește nimic niciodată! Nici micii! Nici măduvioarele! Nici sifonul! Ești insuportabil! Stau aici de o oră și încă n-am auzit o dată: «S-au terminat! Nu mai avem!» Dumneata ești în stare să ai și la vară bere la gheață! Lasă-mă domnule în pace, că ești culmea!

I. DOGAR-MARINESCU

FRED GHENĂDESCU

OM INFORMAT

— Aici ninge!
 — Nu numai aici. Ninge și în Ardeal, Banat și nordul Moldovei...

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Bogăția de idei și de vocabular mă impresionează mai puțin decît calitatea acestora. Calitatea se vădește în simplitate, în paupertate chiar.

● Binele și răul pe care le-am făcut merită o răsplată destul de modestă. N-ai putea să mă scutești, Stăpîne, de perspectiva Raiului și a Iadului? Ți rămîne loc pentru unul mai virtuos sau mai nemernic decît mine.

● Cînd sint melancolic, descurajat, sătul de viață, citesc o carte pesimistă sau pretrec o oră într-un cimitir. Mă întorc de acolo plin de elanuri și de încredere în viitor.

● Cînd aștepti de prea multă vreme autobuzul, îți pare bine cînd trece și cel cu direcția opusă.

● Dacă te ispitesc misterioasele cărări ale pădurii, nu te depărta, totuși, prea mult, de drumul drept, larg și sigur pe care l-au croit cei dinaintea ta.

● E clasic fiindcă a murit. În teatru sint numite clasice piesele în costum.

● Eminescu este poetul nostru cel mai profund. Totuși, nimeni n-a urmărit mai mult ca el perfecțiunea formei. A făcut și un dicționar de rime. Uneori ai

impresia că ideile, imaginile, i-au venit căutînd rima, începînd cu rima. Precursorii săi au fost mai spontani. Deci mai puțin artiști.

● Fii convins în permanență că n-ai decît douăzeci de ani, reîncepe veșnic, cu acea tinerețe a spiritului care atrage după sine și făptura ta fizică, o mlădie, o fortifică. Îndrăzneala și candoarea tinereții te vor smulge din conformismul spre care tînde orice bătrîn.

● Gonim după glorie ca marea care aleargă, se năpustește, vine, vine și nu mai ajunge: se împotmoleşte de mii de ani, în același nisip.

● Gelozia e mai puternică în incertitudine. Cînd ești sigur, ucizi, te sinucizi, te resemnezi, te adaptezi. În orice caz te-ai eliberat.

● Am să demisionez din funcția de optimist, fiindcă oamenii cărora vreau să le ridic moralul exagerează starea sufletească și-mi impun astfel eforturi mai mari decît sint capabil. Iar ca răsplată, în ochii celor pe care i-am încurajat, trec drept un candid care frizează imbecilitatea. Orice optimist e puțin ridicol. Pesimismul impune.

● Agită-te cît poțtești dar dă oamenilor impresia că ești impasibil ca luceferii: ei ard și aleargă vertiginos, iar nouă ne par înghețați și ficși.

Accident

T. PALL

Merg ieri, pe la șapte seara, pe șoseaua Mihai Bravul, când iată-l pe amicul meu Vasile Glejan ieșind dintr-unul din blocurile noi. Nu-l văzusem demult.

— Noroc, îmi zice.

— Noroc. Dar ce, te-ai mutat aici, în bloc? îl întreb.

— Eu? N-am astfel de gusturi perverse.

— Cum? Crezi că a locui într-un bloc...

— Dragă, nu știi ideile mele? Parter, sobă cu lemne, căldură plăcută, mai ventilează și aerul... curțică, vișin, cățel, cais, pisică și... ei da, și porc, chiar și așa: crescut clandestin în pivniță, că zice că nu e voie.

— Da, da, te-nțeleg. Aici, în bloc, ai fost într-o vizită...

— Exact. La Elefterești. E în concediu medical.

— Cine? El?

— Nu. Ea. Din cauza lui.

— Cum adică?

— Grav accident de motocicletă.

— Elefterescu?

— El.

— Fractura bazei craniului?

— Cu siguranță.

M-am întunecat la față. Bietul Elefterescu! Tinăr! Ce om cumsecade! Și săritor!...

— Așa e cu motocicletele, zic. Nouăzeci la sută din cazuri, accident mortal: fractura bazei craniului.

— Nouăzeci și cinci la sută.

— Se poate. Și Elefterescu... a murit imediat?

— Nu. A fost salvat.

— Ce vorbești? Ce noroc extraordinar! Și cine l-a salvat? îl isco-desc, înșeninat.

— Nevastă-sa.

Am rămas cu gura căscată.

— Elefterescu nu mi-a spus niciodată că nevastă-sa este medic-chirurg, zic.

— Ce medic-chirurg, nene? Gospodină sadea! Deși e salariată la I.L.L.

— Atunci... cum l-a salvat?

— Toate vrei să le știi! zîmbește amicul meu Glejan, dîndu-mi un ghiont în coaste. Stai să-ți explic. Marțea trecută veneam cu motocicletă pe Avrig, cu Elefterescu la spate. Viteză mare. Optzeci sau nouăzeci de kilometri pe oră.

— Nouăzeci de kilometri! comentez eu, cu o mimică de dezaprobare. Ce imprudență!

— Ce să fac? Așa sint eu! Cînd mă văd pe motocicletă îmi pierd rațiunea. Beția vitezei!... În fața mea un imbecil de autocamion. Mergea încet, ca la-nmormîntare. Claxonez eu...

— Păi nu e voie să claxonezi.

Glejan își ia un aer pișicher:

— Pe Avrig nu e milițian.

— Aha!

— Cum îți spun, claxonez, dar imbecilul de autocamion tot încet. Așa, ca să-mi facă necaz. Încerc să-l dublez. Atunci s-a-ntimplat drama.

— Înțeleg.

— Nu-nțelegi nimic. De ce nu mă lași să-ți povestesc?

— Scuză-mă, zic. Sint foarte impresionat.

Glejan își lungeste buza de jos cu dispreț:

— Se cunoaște că nu ești sportiv! Va să zică, încerc să-l dublez. Din partea opusă venea în viteză, ca un nebun, un Fiat. Ciocnirea mea cu el era inevitabilă. Și eu și Elefterescu, sortiți pieirii! Cum bine ai spus, fractura bazei craniului. Cu siguranță! Într-un sfert de ceas, — la morgă amîndoi!

— Cască n-aveați?

— Eu, da. Dar casca-i bună numai la fotograf, cînd vrei să faci pe cosmonaut. Nu, nu, nu-ncape

îndoială. La morgă amîndoi! Atunci a intervenit nevasta lui Elefterescu.

— De unde?

— Cum de unde? Din Obor.

— Din Obor? întreb eu, perplex.

— Da, din Obor, ce te miri!

Venea pe Avrig, cu gogoșarii în sacoșă. Zece kile. Mari, roșii și tari. Unul și unul. I-am văzut adineauri. Și știe să-i prepare grozav... Ți-am spus: gospodină adevărată!

Vasile Glejan se oprește din povestit și mă privește mirat.

— Am impresia că ești nedumerit, zice.

— Oarecum, mărturisesc eu cu sfială.

— Nu cumva începi să te ramo-lești? Eu cred că sint clar. Ți-am spus că-n momentul cînd să dublez imbecilul de autocamion, o văd pe nevasta lui Elefterescu, cu sacoșă cu gogoșari, făcîndu-mi cu mîna stingă un semn disperat. Automat, micșorez viteza și trec înapoia autocamionului tocmai cînd Fiatul zboară pe lingă mine ca un bolid. Acum te-ai dumirit?

— M-am dumirit, zic, ștergîndu-mi nădușeala de pe frunte.

— Zece secunde dacă-nțirzia madam Elefterescu — gata! ne conduceai la Sfînta Vineri.

Am un sentiment de ușurare și-l bat pe Glejan pe umăr.

— Îmi pare bine. Îmi pare tare bine și vă felicit, pe tine și pe Elefterescu.

— Felicit-o mai bine pe nevastă-sa.

— Dar... mă-nșel, ori spuneai adineauri că-i în concediu medical? Ce boală are?

— Șoc.

— Cum?

— A avut un șoc cînd a văzut că eram gata să ne ciocnim cu Fiatul. Medicii i-au dat concediu. Taman bine! Acolo, la I.L.L. se surmenează. Are timp să se ocupe de gogoșari. Am găsit-o fierbind oțetul. L-a trimis de la patru pe Elefterescu să-i cumpere piper, țelină și miere.

— Și el nu s-a-ntors încă? De la patru...?

— Nu ești deloc înțelegător. Un om care era cît p-aci să se aleagă cu o fractură a bazei craniului are dreptul să se abată puțin la un bufet în fiecare zi și să dea pe git două-trei păhărele de coniac. Nu uita c-a avut și el un șoc. Știi ce-i aia șoc? Încearcă — și o să-ți dai seama.

— Ai dreptate, zic.

— Și-i întind mina.

— Să ne vedem cu bine.

— Stai, zice el. Uite, am aici, după colț, motocicletă. Te iau în spate. Mergem la Rarău să-l întâlnim pe Elefterescu. Bem și noi un coniac, că doar nu sintem vegetarieni.

— Mulțumesc, răspund eu, pipăindu-mi discret regiunea bazei craniului. Ai să rizi de mine, dar de avion și de motocicletă mă feresc.

— Nu ți-am spus eu că nu ești sportiv?

— Și-adaugă cu același dispreț:

— Uite că-ți vine tramvaiul.

A. ANDRONIC

— Și care din ei o fi cel mai indicat pentru serviciul nostru?
— Al doilea din stînga, are minus opt dioptrii!!!

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

Din tic-tacurile
unui ceasornic

- N-duce anul ce aduce ceasul, mai ales dacă acesta e de aur și cu trei capace.
- Toate ceasurile sînt poliglote: se exprimă în trei limbi deodată.
- Lenea nu poartă ceas.
- Cucul: pasăre... à la minut.
- Ceasul a învins timpul, cu o singură armă: arcul!
- Fă ca mine, dacă poți. Stai pe loc și mergi, în același timp.
- Ceasul de mină, iuțește piciorul.
- Ceasul nu măsoară timpul nimănu, dar le arată tuturor cum și-l pot pierde.
- Fără îndoială că cine a inventat ceasul, a fost un mare deștept. Dar eu, am ieșit și mai «deșteptător» ca el.
- Omul are zilele numărate. Și ceasul, socotite.

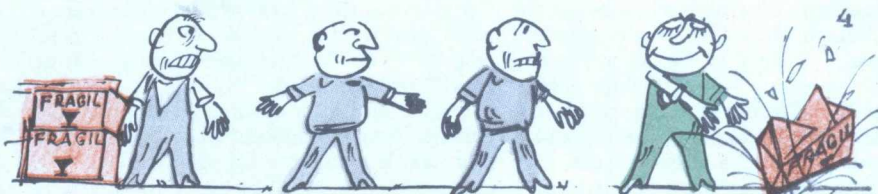
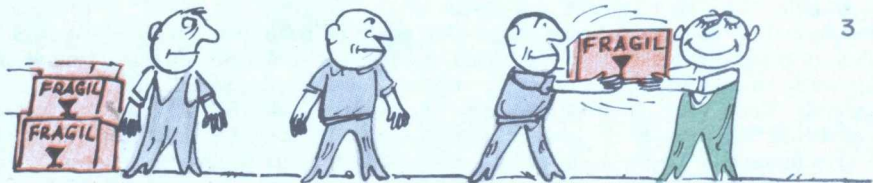
- Ceasornicarul pune timpul la respect.
- Omul e ca ceasul. Nu pierde vremea decît atunci cînd stă.
- Ceasul merge înainte numai... întors.
- Dacă pierzi timpul de client și el te pierde de mușteriu.
- Cînd ți se strică ceasul, nu timpul e în pană de motor.
- În fiecare ceas, eternitatea își bate tic-tacul zilnic.
- Viața e o chestiune de timp. Moartea, de secundă.
- În viață, sînt oameni morți, înainte de a le suna ceasul.
- O! Cît amar de ore vechi i-au trebuit, ceasului, ca să ajungă să măsoare timpurile noi!
- La întîlnirile de dragoste, femeia vine după ora fixată și pleacă înainte de cea stabilită.

EUGEN TARU

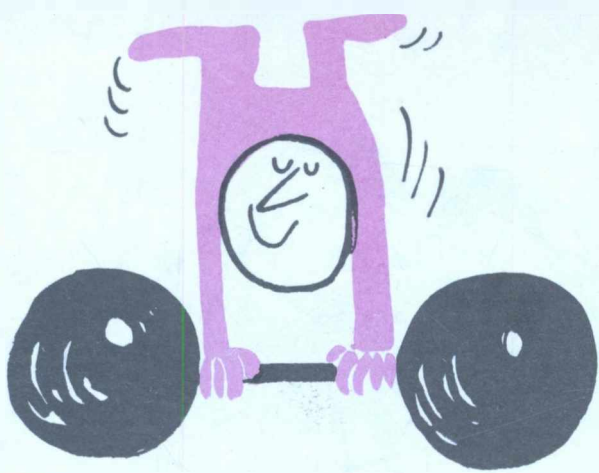

— De ce nu mergi la cabinetul medical al uzinei?
— Acum, în pauză, pe timpul meu?!...

I. DAVIDESCU

FĂRĂ CUVINTE

Angajamente imprudente

Tovarăși, —
fiecare om, evident —
trebuie să-și ia un angajament
așa că în această direcție
n-o să fac tocmai eu
o excepție.

Iată — am ascultat
toate angajamentele
care s-au luat:
de pildă, să se depășească tot anul
calitatea și planul
să se evite lenea, timpul mort
dar s-a gândit cineva și la sport?
A arătat cineva, printre altele,
că nu avem campioni
în uzină, la haltere?
Ei, bine —
eu, tovarășe, mă angajez
să concurez
la aceste probe mai dificile:
o să ridic suta de kile

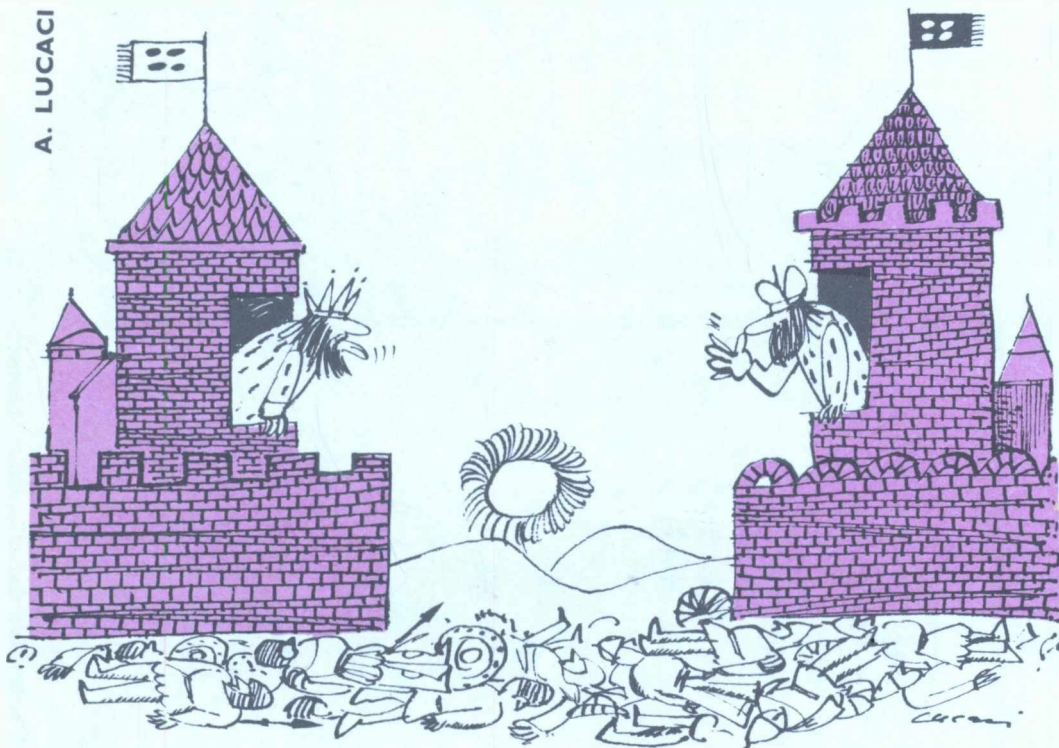
fără efort, fără pauze...
(au urmat furtunoase
aplauze).

Poate l-aș fi aplaudat și eu
dacă n-aș fi observat
că «halterofilul» are alură
cam de jokeu,
de balerin, de Țândărică...
Ce zicea că ridică?
Să fim serioși:
Cunoaștem noi asemenea voinicoși
pe care dacă-i întreb
când vine momentul
de ce nu și-au respectat angajamentul
îți răspund cu ochi bijbiind pe pereți:
«Am avut greutăți!»

Și prin aceste motive sensibile
au scăpat și de alte angajamente
posibile...

RODICA TOTT

A. LUCACI

— După cum vezi mami, iar plec
pe teren.
— El fugitivule!!!!

Exerciții pentru mîna

EDUCAȚIE PRIN ALMANAH

Am parcurs Almanahul Educației 1968 în care Emil Mantu publică la paginile 94-97 un fragment dintr-o lucrare a sa ce urmărește să adune într-un dicționar original pe toți scriitorii și publiciștii români, care au făcut parte cîndva din cadrul didactic. Este posibil ca această selecționare de scriitori să aibă utilitate. Dar iată ce scrie autorul dicționarului despre I.L. Caragiale.

«...A fost cîva timp profesor. A satirizat în schițele sale moravurile școlii burgheze. *Opere literare principale*: Păcat; O făclie de paște; Om cu noroc (1892); Schițe ușoare (1896); Notițe și fragmente literare (1897); Momente (1901); Schițe nouă (1910)». Și gata. Asta-i tot! Ca să vedeți ce înseamnă cuta meseriei. Cadrul didactic Emil Mantu, făcînd eforturi de memorie, și-a adus aminte că I.L. Caragiale i-a fost coleg de catedră, dar a uitat că a scris și niște piese de teatru

pe care ținem să i le amintim: O scrisoare pierdută, O noapte furtunoasă, D'ale carnavalului, Conu Leonida față cu reacțiunea, Năpasta etc.

Dar poate că profesorul encicloped nu le consideră *opere literare principale*. Cititorii pe care îi educă sînt nerăbdători să afle punctul său de vedere în această problemă.

La pagina 13, într-o mică antologie a educației, almanahul de care ne ocupăm pune pe seama lui Montaigne opera lui Charles Louis Montesquieu, «Spiritul Legilor», în timp ce la pagina 182 cînd se vorbește realmente de Montesquieu acesta poartă prenumele de Robert.

Or, Robert Montesquieu este un personaj total necunoscut în cultura franceză, dar numele lui are oarecare rezonanță cu cel al lui Robert de Montesquieu, poet întîlnit pe la începutul veacului nostru prin saloanele literare ale vremii.

Ofensiva culturală a almanahului merge și pe linie plastică, aproxi-

mativ pe aceleași căi: La pagina 16 ni se descrie tabloul «Portret de necunoscut» de Jan van Eyck: «Un bărbat matur, nebărbierit, în mîna dreaptă ține un inel. Are tichie albastră (bărbatul, nu inelul—N.N.) bătînd în violet, *tivită la guler cu verde...*»

Dacă portretul n-ar fi reprodus alături de această «explicație» s-ar putea crede că tichia necunoscutului ar fi de fapt o cagulă sau un capșon care îi ajunge pînă la guler, unde se termină cu un tiv verde. Dar nici vorbă de așa ceva! «Tichia cu guler» poate însă reține interesul cititorilor din Azerbaidjan, specialiști în materie de tichii.

OMONIMIE

Din cotidianul «Sportul» nr. 40 din decembrie 1967 aflăm cu satisfacție strălucita victorie la șah a marelui maestru român Florin Gheorghiu pe seama campionului german W. Uhlmann, în turneul

de la Sofia. Partida este comentată de Sergiu Samarian cu obișnuita sa competență și erudiție.

Numai că avem o mică nedumerire. Nu pricepem pentru ce ziarul numește pe Florin Gheorghiu omonimul lui W. Uhlmann.

Alexandre Dumas, autorul celor trei mușchetari, era într-adevăr omonimul fiului său, autor al damei cu camelii. De asemenea Eugen Ionescu, autorul piesei «Rinocerii» are în cartea de telefon 18 omonimi sau tizi pentru că toți, inclusiv marile dramaturg, poartă același nume și prenume.

Ori poate că Florin Gheorghiu este numai numele de luptă al marelui nostru maestru, un fel de pseudonim sportiv, el în realitate numindu-se W. Uhlmann ca și «omonimul» său german. E de cercetat!

TRAGEDIA UMORISTICĂ

Este foarte interesant de urmărit

Nebunul din blocul nostru

În blocul nostru s-a mutat de curînd un nou locatar. Tînăr, înalt, brunet și cam nebun. La cea dintîi privire nu-ți face impresia unui sîrînt mîntal, dar dacă ii urmărești îndeaproape unele acțiuni, rămii deplin lămurit cam ce ar putea să conțină fișa lui medicală. Iată o mostră.

Tr  snitul nostru locuiește lingă Piața Bălcescu. Pînă la serviciul său din Piața Sfintul Gheorghe sînt aproximativ o sută de metri. Știți cum ajunge nefericitul la birou? La stația Bălcescu urcă în troleibuzul 83 pînă la stația Mărășești, acolo coboară, urcă în tramvaiul 1 pînă la Colentina, acolo coboară, urcă în tramvaiul 21 pînă la Moșilor, acolo coboară, urcă în tramvaiul 1 pînă la Piața Sfintul Gheorghe, acolo coboară, trece vizavi și ajunge la serviciu. Distanța de circa 16 kilometri o parcurge într-un ceas. Colegii îl privesc bumaci, în timp ce scrîntitul își freacă mulțumit m  inile spunîndu-și pentru sine: «Dacă ar afla foștii mei șefi despre traseul parcurs, m-ar felicita».

Sau un alt exemplu. Și-a cumpărat Fantomas ăsta material de pijama. A intrat apoi la o mercerie pe Lipscani pentru furnituri: «Aveți nasturi, aș   și șnur?» «Avem!» «Dați-mi nasturi». Așa a cumpărat-o în Ferentari, șnurul în Giulești, iar noi înnebuneam cu toții în sufragerie telefonînd la «Salvare» spre a veni să ridice cazul. De la Salvare ni s-a răspuns că atita vreme cit proaspătul împărat nu azvirle, putem sta liniștiți...

Acum o lună, mi-a picat în vizită un cumnat, medic, specialist în diverse afecțiuni psihice. L-am pus în curent cu fenomenul semnalat în blocul nostru și intrucit Napo-

leon Bonaparte se găsea acasă, cumnatul l-a luat cu grijă:

— Mata unde lucrezi, excelență?... Stai binișor...

— La o instituție în Piața Sfintul Gheorghe...

— Și de ce ocolești prin Colentina?...

— Ca să fac pe plac foștilor mei șefi...

— Ți-au cerut ei?

— Nu.

— Și de ce o iei prin Moșilor?...

— Că-i mai departe.

— Și?

— Dacă află mă evidențiază.

— Excelență, unde ai lucrat mai înainte?

— La fabrica «Refractara», din Alba Iulia.

— Și ca să ajungi la Alba Iulia o luai prin Madagascar?

— Nu, fiindcă n-aveam legătură directă cu acceleratul de Cluj... Dar cu puțin   bunăvoință se putea...

— Și la ce secție lucrei c  nd nu erai incă...

— La Aprovizionare...

— Și ca să ajungi la Aprovizionare porneai prin Antarctica?

— Prin Borzești...

— Ce căutai la Borzești?

— La Combinatul Chimic. Fabrica noastră avea acolo repartiție pentru materie primă.

— De la Alba Iulia tocmai la Borzești? Păi e o distanță de citeva sute de kilometri...

— Ne puteam aproviziona și de la Combinatul din Tirn  veni, dar eram prea aproape de el. O aruncătură de băț... Nici n-ai simți că te aprovizionezi. Prea ar fi pică pară m  l  iaș   în gura lui...

— În gura cui?

— Nu spun că-i for superior...

— Da' ce, există în minister Direcția generală N  t  fleaș  ?...

— O fi!... Altfel nu s-ar ridica prețul de cost al produselor noastre prin cheltuieli mari și inutile cu transportul...

— Și mai departe?...

— Mai departe e «Uzina de sirm  » din Buzău. De-acolo o altă intreprindere din Alba Iulia, IRIL, aduce sirm  ...

— De ce nu de la Uzina din Cimpia Turzii?... E chiar sub nasul vostru...

— Asta ar fi însemnat prea pe loc, pe loc, pe loc... Or, Direcția generală susține că noi trebuie să mergem mereu înainte! Adică Borzești-Buzău-Baia Mare, via N  t  fleaș  .

— Cu Baia Mare ce e?...

— Nimic. Dar la Alba Iulia începuse să mă doar   capul de la asemenea planificare a repartițiilor. M-a lovit o astenie. Astenia am luat-o din rezervele interne. Nu mi-au adus-o din Buzău, că ridica prețul de cost al insomniilor. Și am cerut transfer. La fabrica «Vidra» din Orăștie...

— Și acolo repartiția pentru materia primă a mers bine?

— N-a mers bine. A mers departe. În loc s-o primim de la o uzină apropiată, o luam de la Baia Mare!...

— Tot din cauză de pică pară m  l  iaș  ?...

— Pînă acum n-a picat nimic. A rămas para în pom și N  t  fleaș   la Direcție...

Cumnatul meu rămase cu gura căscată, de parcă aștepta să-i pice para. Apoi adăugă:

— Acum înteleg!

— Ți se pare. Dacă întelegi înseamnă că te-a lovit și pe dumneata astenia. Ascultă mai departe: După aceea am lucrat la «Ira-vicoop»-Craiova. Aici am intrat în omletă.

— Omletă!

— Comerț cu ouă!... Scrob se alegea din repartiții... Și găinile cretine, își îndeplineau cinstit sarcinile fără să le pese de munca lor.

— Adică?

— Craiova a trimis la ICRA București două milioane de ouă.

— Bravo!

— Și din regiunea București s-a trimis Craiovei un milion!

— Cu... curigu!... Pardon... cu... cu riscul să par neghiob și tot întreb: de ce?... Craiovenii preferă omletă de Giurgiu, și bucureștenii preferă ouă cu bancuri oltenești?...

— Să fim serioși, dom'le!... Nici Bourvil nu e plătit cu at  ția bani pentru un banc, cit ne costă pe noi bancul ăsta cu repartițiile de ouă! Repartiții clocite, dom'le!... Uite aș   am prins și eu un tic nervos: ca să ajung la serviciu în Sfintul Gheorghe, merg prin Colentina și Moșilor. Și incă zic mersi, fiindcă azi mă simt mai bine. În prima lună mi-am scos abonament pe C.F.R. Că veneam la slujbă prin Gura Beliei...

Revine cumnatul meu în sufragerie și mă liniștește:

— Dragul meu, fii pe pace. Să știi că el e teafăr!

stingă

cum reacționează anumiți oameni în fața anecdotelor.

Într-o reuniune cineva povestea binecunoscuta intimplare a doi parteneri de beție care în stare de ebrietate la fel de avansată, începeau să nu se mai recunoască, drept care urma invariabil următorul dialog:

— Parcă ne-am cunoaște de undeva, spunea primul.

— Și eu am aceeași impresie, răspundea al doilea.

— Să știți că ne cunoaștem din tramvaiul 24.

— Este posibil, că și eu circul cu el, c  nd mă duc spre casă.

— Dar unde locuiți?

— În strada Cutare.

— Exact ca și mine. La ce număr?

— La numărul 18.

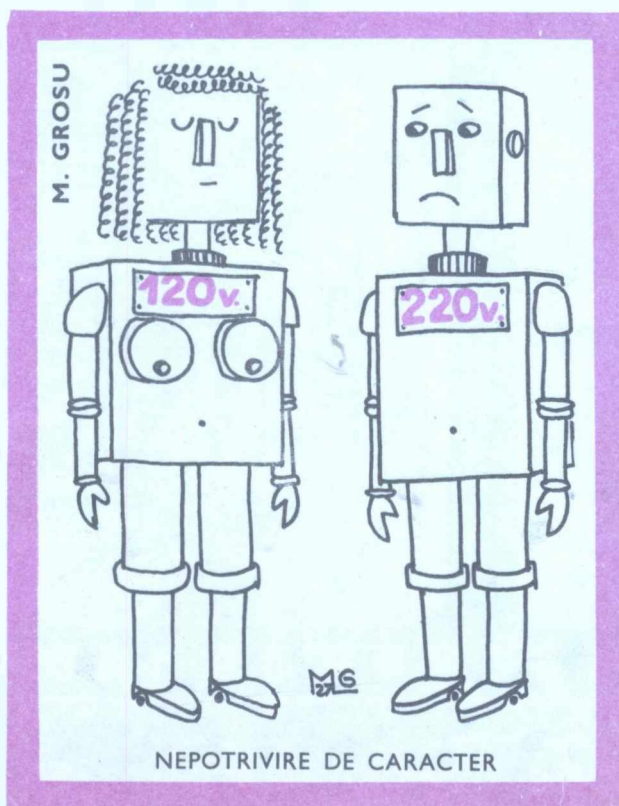
— Ce coincidență! În blocul cel nou?

— Exact. La etajul 4.

— Formidabil. La ce apartament?

— Imediat după lift. Apartamentul 42.

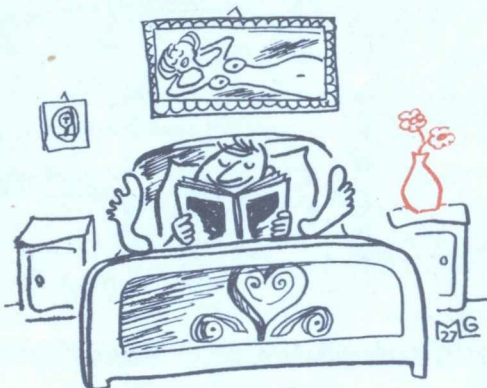
(URMARE ÎN PAG. 14)

În sala cinematografului «Flacăra» de pe cal. Ducești nr. 22 ploaie. Vinovatul? I.R.C.R. 1 Mai care de aproape doi ani repară acoperișul.

Vlad Valeriu, operator la cinematograful «Munca», citește în timpul proiecției.

VLAD VALERIU ACASĂ
— Asta zic și eu lectură plăcută: Nu tu film care se întrerupe... Nu tu spectatori care urlă...

Datorită unor lucrări executate de I.D.E.B., la cinematograful «Aurora» se întrerupe curentul timp de 30'—60'.

Teșea Elena, casieră la cinematograful «Luceafărul» a înapoiat restul unui cetățean uituc atunci când acesta a venit la spectacol.

SPECTATORUL: — Bravo, dom-le, o casierită ca în filme!

Bufetul cinematografului «Gloria» din Balta Albă funcționează foarte rar, atunci când TLCR 2 trimite o remizieră.

La cinematograful «Arta» controlorul Indianus Ilie, care trebuie să aplaneze neînțelegerile provocate de casierita. Gănuți Maria, este deseori beat.

— Va să zică dumneata care ai numărul 80...

Casierita cinematografului «Festival», Simionescu Valeria, insultă și îmbrânțește spectatorii.

— Iar ai fost la «Festival»...!

Salariații cinematografului «Popular» au fost nevoiți să aducă păcură cu găleata de la cinematograful «Munca» pentru a încălzi sala...

cinematograful MUNCA

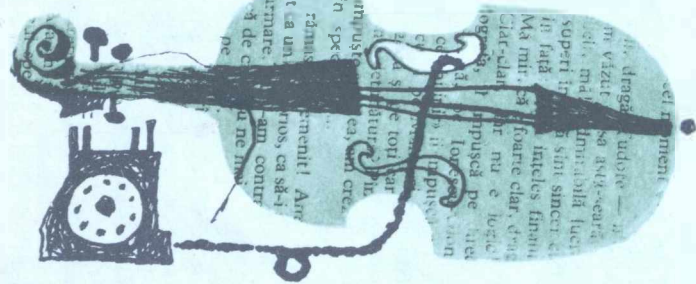
LA MUNCA... LA MUNCA...

cinematograful MUNCA

— Ți-am spus să nu mai iei bilete așa în față
că nu văd nimic!...

— Mai vezi și tu vreun film?
— Foarte rar. Când lucrez la «Gloria»...

ALECU POPOVICI

CUM UCID TELEFOANELE

Prietenul meu, autorul, mă invită să iau loc în fotoliul de piele — neagră, evident — cu o cafea tare în față (din acelea descrise ca «agenți patogeni» ai infarctului) și mă rugă să tac. Eu tăceam. El scria! Scria... «Ce zici, frate, de fraza asta? — Aurico, sufletele noastre simt la același diapazon. Violoncelul inimii mele se acordă cu viola sufletului tău. Muzica toamnei de afară, stridentă și indiscretă, pare o fanfară, în timp ce armonii noi...» — Nu-i cam filarmonică? făcui eu. — «Aș! E o chestie, înțelegi! Simți destrămarea? Totul curge... se duce...».

Telefonul. Amicul, stinge nervos țigara în ceașca de cafea: «Neucid telefoanele! Nu mai pot! Să răspund? Să nu răspund?... Alo, da... (luminându-se la față). Tu ești, Vizionescule? (către mine): Regizorul. Da, ai să rizi, la tine mă gindeam! Ce scriu? Să-ți explic: în prim plan un violoncel... apoi se vede o mină... Pricepi... Cu mânușă albă. De chirurg spui tu? E o idee. Vine apoi și o inimă. În umbră o violă. Cu coardele smulse. Ai înțeles, sint pletele, viola e ea, și în față defilează o fanfară. Nu! Bach e fumat! Ai un Purcell? Sau un Vivaldi? Face mai bine... Apoi, un saxofon. Vrei contrabas în loc de violoncel? Adică eroii să se îmbrace în el? Bine. Ție îți dau piesa, să mor, na! Vino la «Union» să ți-o citesc toată!».

Închise telefonul și sorbind din cafea se strimbă: «ce angoasă!». Până să apuc să-i atrag atenția că înăuntru era un muc de țigară, telefonul sună iar. Maestrul se uită la mine, oftă și deschide telefonul: «Cine? Uff! Voi? Teatrul de copii! Da, eu tot cu astenia. «Boala secolului», ca romantismul, mă înțelegi. Ne uităm unii la alții și plîngem pe ruinele noastre. Dar ai căzut bine! Am ceva pentru voi, pentru copii, primăvara noastră. Ascultă, un pionier învâta la violoncel. Tatăl lui era un om bine văzut. Copilul leaș, voia să cînte la violă. Cică îl dureau mîinile cînd căra violoncelul la lecții. Într-o zi, — să vezi ce vine — s-a dus cu copiii cei răi într-o grădină la furat mere. Au scos violoncelul și au umplut cutia cu mere. Apoi au fugit. Noaptea, vîntul bătea în violoncel și el suna ca o remușcare. Copilul a fugit de acasă, și s-a angajat în fan-

fară la bilci la un particular, care avea și o trupă de pitici. Copilul, fiind bine crescut, piticii îi spuneau «nene». Într-o zi, a venit acolo tatăl său cu prietenii să-și sărbătorească un succes. Băiatul, s-a deghizat în pitic dar tatăl l-a recunoscut și l-a chemat acasă. Copilul și-a recăpătat cravata și, ca simbol, lemnul violoncelului uitat în grădină a înmugurit. Înțelegi?...»

Telefonul sună din nou. «M-au înnebunit!» Ridică receptorul. Casa se umplu de sunete. Rîse. «Bună, pe asta n-o știam. (Către mine) Teatrul de revistă! Aștia te joacă de treizeci de ori pe lună. Cum! V-a pus dumnezeu mina în cap. Vă dau o chestie culturală, auzi, să nu vă mai latre «ăia» prin gazete. Un text, să te lingi pe falange. Și muzical! O idilă între un violoncel și o violă. Ea il trombonea. Și fiindcă-l trombonea, lui îi crește un corn... englez. Tatăl băiatului e bas. Tatăl fetei, dimpotrivă, contrabas. Vin băieții cu ghitarele. Serenadă. Locatarii nu și-au achitat ratele la bloc. Nu e lumină. Ghitarele tac, fiind electrice. Între cote tac muzele! Apoi iese soacra. Apoi o «fugă». Aluzie. Fata avea zestre. După o lună e «toccată». Balet, de piculine și pe băieți îi îmbraci în «tobă». Nu în togă. În tobă de 14. Ce? E bună, nu? Fii atent pe cine-mi dai la muzică și cu textele, că știi, nu e o problemă minoră».

Telefonul sună din nou și eu îl ridicai fără să mai ascult oftatul maestrului care... «A, voi erați? Măi băieți, să vedeți... pentru «concursul Alecsandri», am ceva... O fată într-aripată de elan creator, în condițiile satului nou, și-a făcut un violoncel din coceni de porumb. Din inițiativă personală! Contabilul S.M.T.-ului, un tip mai conservator (cu studii la seminar), cîntă la violă — obicei burghez. Își dă seama că dacă fata învață instrumentul o va pierde. Atunci, noaptea, pe furiș, se duce pe tarla, mă rog, și smulge cocenii! A doua zi dimineată, toți cred că a lucrat muncă voluntară și îl premiază. El cumpără fetei un violoncel nou și împreună fac un duet la... starea civilă. Decît premiul 1 mai bine să-mi daiți 2 de 3!».

Telefonul. Maestrul sări ca ars. «Reclama comercială? Da. Am ceva scurt. Pentru magazinul «Muzica». Bun. Pentru «muzică de cameră»? Să vină lumea? Nu e nevoie de reclamă, aici trebuie ordin de mobilizare. Totuși să fac ceva: «cumpărați violoncele, ce vă urcă pînă-n stele!». Sau: «e modern de bon ton o violă-n orice ton!».

Uff! Ce zici de telefoanele astea?! Nu mai pot. Trebuie să plec la Sinaia dar mai întii intru puțin în baie. Tot rămii aici, fii bun, sună și vei ze-i cu ăia de la circ! N-au sunat încă. Am un scenariu cu temă: viața nouă pe nouă note, jonglerii cu instrumente, calul violonist! Pe urmă, sună la Țândărică: ...Țac!... Ce dracu... Doar scriu! Păpuși de lemn, spectacol cu instrumente tot de lemn. Vezi la «Teatrul radio-fonic», și sună la televiziune la «dialog la distanță».

Amicul, intră în cada plină cu apă, apoi un timp nu se mai auzi nimic. Doar bulbucii de apă. Și, în sfîrșit, de departe parcă, de fapt de la fundul căzii, se mai auzi pentru ultima dată vocea prietenului: «telefonează la studioul Sahia, la filme documentare... Muzica, la fundul apelor... Telefoanele... Nu mai pot!... Gill!».

Și gata!

MIHAIL COSMA

Pegasul

*Un biet gîndac, pușin candriu,
Un biziit lansă sonor:
— Nu m-admîrași? Sînt bidiviu!
Și nu trîpaș, ci-alergător.
Sînt cal pur sînge, roib focos!
Să-mi vină iute un jocheu
Și hipodromu-ntorc pe dos,
Că iau turnante ca un zmeu!
Dar, un jocheu vreau, temerar,
Nu colo, driuer de nimic.
Să-mi dea pe tavă munți de jar
Și să mă-ncalece voinic!
Oho! Cum zbor! Nu mă vedeți?
Aplaudați-mă-ntr-un glas,
Veniți în corpore, poeți!
De mîine, sigur, sînt Pegas!*

*Pegas era de discutat
Cînd se trezi catapultat
De-o enervată coadă bleagă
De... mîrșoagă!*

ANCHETATORUL:

— Ești învinovățit de patru spargeri și două crime!

SPĂRGĂTORUL:

— Da, d-le comisar, recunosc furturile, dar crime n-am comis... Vă dau cu-vîntul meu de onoare!...

După cum au anunțat ziarele, în primăvara anului trecut citeva zeci de tineri sud-coreeni au dispărut în mod misterios din Franța și Republica Federală a Germaniei, unde se aflau la studii. Dispariția a fost definitivă, dar misterul n-a avut decît un caracter provizoriu: după puține zile s-a aflat că tinerii fuseseră pur și simplu răpiți de agenți ai Siguranței din Seul. Luați pe sus la propriu (cu avionul) și la figurat (după o prealabilă administrare de narcotice) ei au fost transferați în țară, sub grava învinuire de a fi desfășurat o «activitate subversivă».

La Conservatorul din München, studenții anului III au rămas foarte mirați cînd au aflat de acuzația adusă colegului lor Pan Ci-an. Viitor muzicolog, acesta ajunsese un excelent cunosător al compozitorilor romantici. E adevărat că nici Schubert, nici Berlioz și nici măcar Brahms nu s-ar fi putut lăuda cu calitatea de admiratori ai guvernului de la Seul. E tot atît de adevărat, însă, că din asta nu reieșea «subversivitatea» lui Pan Ci-an: în ciuda geniului lor nici unul din susmenționații compozitori nu avusese cum să prevadă, cu aproximativ un secol înainte, că în Coreea de Sud se va instaura un regim fascist.

Cînd la Seul a început însă procesul, s-a constatat că muzica nu era implicată. Culpă lui Pan Ci-an nu avea nimic comun cu liedurile, cvartetele sau simfoniile pe care le studiasse el cu atîtă sîrg. Conform actului de acuzare, vina lui consta în faptul că, în octombrie 1966 «a făcut instrucție militară, timp de zece zile, pentru a pregăti o rebeliune pe teritoriul Coreei de Sud».

Cînd știrea a apărut în presa vestgermană, Heinz Wolfsohl a incremenit. Student în anul III la Conservator și bun prieten al lui Pan Ci-an, Wolfsohl își petrecuse în permanentă tovărășie a acestuia perioada dintre 20 septembrie și 10 decembrie 1966: ziua — la cursuri, discotecă și în sălile de concert, noaptea — în camera pe care o ocupau împreună într-un mic hotel. Se punea deci o problemă de timp și spațiu: cînd și unde apucase să facă Pan Ci-an teribila lui instrucție militară?

Într-o scrisoare adresată ziarului «Münchner Nachrichten», Wolfsohl a dat publicității acest mister. Răspunsul autorităților sud-coreene nu a venit decît după vreo trei săptămîni și pe o cale indirectă: Pan Ci-an a fost condamnat la muncă silnică pe viață pentru... activitate subversivă desfășurată în octombrie 1966. Treaba lui cînd a făcut instrucția militară. Justiția sud-coreeană nu-și pune probleme de timp și de spațiu. Și nici probleme de adevăr și dreptate.

N. GALĂȚEANU

Cine are nevoie de cine?

Omul e un veșnic nemulțumit. Cel puțin atunci cînd îl cheamă George Wallace, și cînd a fost guvernatorul statului Alabama. Nu i-au ajuns cei patru ani petrecuți în acest înalt (și rentabil) post. Nu-i e destul că, pe locul lăsat liber de el, s-a instalat propria sa jumătate legală, doamna Lurleen Wallace. Nu-l satisface nici măcar gîndul că, de fapt, tot el e la cîrma treburilor alabamiste. Nu! George Wallace vrea neapărat să devină președinte al Statelor Unite.

Pe vremea cînd guverna, eroul nostru s-a remarcat printr-o combativitate rar întîlnită pînă și în sudul S.U.A. Periculoșii inamici împotriva cărora el a luptat vitejește au fost copiii de școală. Nu orice copii și nu de orice școală, ci copiii cu pielea neagră care voiau să meargă la aceleași școli unde învață și copiii cu pielea albă. Wallace s-a opus din răspuțeri acestei ambiții, folosind ca argumente tulumbele pompierilor, bastoanele de cauciuc ale polițiștilor și mitralierele gărzii naționale.

Dar asta ține de domeniul trecutului. Acum soțul guvernatoarei visează să ajungă principalul locatar al Casei Albe. Pentru a-și vedea visul cu ochii, e gata să înființeze la iuteală un al treilea partid, care să se ia la întrecere cu democrații și republicanii. Numai că, în Statele Unite, un partid este o mașinărie extrem de complicată, care nu funcționează bine decît cu un singur lubrifiant: dolarii. Iată de ce viitorul candidat la președinție a pornit-o la drum în căutarea de fonduri.

Peregrinările l-au purtat prin diverse orașe ale țării. Pretutindeni unde s-a oprit, Wallace s-a adresat în exclusivitate persoanelor capabile să-i fie utile, adică celor cu foarte multă avere. De fiecare dată, el a ținut unul și același discurs, ale

cărui puncte principale sînt următoarele:

1) America are nevoie în primul rînd de bogătași — și președintele Wallace va ști să le apere interesele.
2) America are nevoie de muncitori cuminți — și președintele Wallace va ști să-i pună la respect.
3) America are nevoie de segregare rasială — și președintele Wallace va ști s-o aplice peste tot așa cum a aplicat-o în Alabama.

4) America are nevoie în general de un om cu mină de fier — și președintele Wallace dispune de un asemenea articol.

Concluzia era cît se poate de limpede: pentru a satisface cele patru necesități stringente ale Americii, Wallace nu are nevoie decît de parale. «Donațiile dv. și politica mea vor face din S.U.A. un paradis regăsit!». Așa suna — patetic și promițător — ultima frază a discursului.

Turneul adunător de fonduri a avut însă un neașteptat final pentru organizatorul lui. În orașul Columbus, din statul Ohio, mica sală de conferințe în care Wallace urma să-și debiteze cupletul s-a umplut repede. Ascultătorii nu aveau însă aerul distins al celor cărora li se adresa de obicei viitorul tată al celui de al treilea partid. De fapt, nici nu erau ascultători: înainte ca vorbitorul să deschidă gura, un cor asurzitor i-a închis-o la loc:

— America nu are nevoie de Wallace!

Wallace a încercat să demonstreze contrariul, dar n-a reușit. Sub un puternic tir de ouă clocite, el a efectuat o retragere precipitată — mai întîi în culise și apoi în Alabama.

Ceea ce îl amărăște pe el acum e nu atît că America nu are nevoie de Wallace, ci că Wallace continuă să aibă nevoie de bani.

N. AURELIU

SUPLINITORII VESELI

de la I.C.F. - Cluj

CHENZINELE INGINERULUI BORSY ET CO. — FRUNZĂ VERDE DE MOHOR, HOP ȘI CU SUPLINITOR! — TOVARĂȘUL DIRECTOR NU POATE SPUNE NICI PÎS!

De ani și ani Pământul se învîrtește, iar zilele, lunile, anii, au rămas aceleași. Cu atît mai rău pentru Pământ, dacă se învîrtește și nu se schimbă nimic! Inginerul Eric Borsy de la  ntreprinderea de construcții forestiere Cluj s-a învîrtit mai cu folos. E drept, nu s-au schimbat zilele, lunile, anii. Dar s-au schimbat chenzinele. Adică, din două într-o lună, au devenit patru într-o lună. Două mai mari pentru postul său de șef serviciu relații și două mai mici pentru postul său de inginer proiectant cu jumătate de normă, la aceeași întreprindere.

Astea două mai mici nu erau chiar chenzine. Erau numai 30% din salariu, dar tot bune.

— Asta e bine — și-a zis inginerul Borsy — dar ar putea fi și mai bine dacă ar mai fi vreo cîteva chenzine, fie cît de mici.

Și uite aș , s-a învîrtit omul de încă un post, în calitate de suplinitor al postului de inginer principal la serviciul său. Adică s-a învîrtit să fie propriul său subaltern. Ce e drept, subaltern principal, ca să iasă și retribuția mai principală. A ajuns să-și fie șef, să-și fie subaltern și să se învîrtească  cît nu-și mai vedea omul capul de atitea chenzine.

Dar, oameni buni, parcă Pămîntul se învîrtește de-a lungul mileniilor singur? Chiar și un astronom începător știe că toate planetele se învîrtesc împreună. Și atunci de ce inginerul Borsy să se fi învîrtit singur? Ce, nu mai sînt și alți ingineri la I.C.F. Cluj? Sînt! Și pentru că sînt, uite că s-a plasat pe orbită și inginerul Tiberiu Cișmașu, șeful serviciului tehnic. Tot cu jumătate de normă la proiectare. Și tot suplinitor la niște cursuri. S-a învîrtit de niște ore la școala profesională. Aș  activitate mai zic și eu. Mai întii serviciul tehnic, adică funcția de bază. Vorba lui Conu Leonida, asta e pleasc . Nimeni nu se poate lega. Dincolo, la proiectare, altă pleasc . O țir  de cumul, în orele libere. Plus, pleasc  de la școala unde e profesor în orele libere. O fi fost vreo școală pentru somnambuli, că după calculele noastre, alte ore libere nu i-au mai rămas decit pe la miezul nopții...

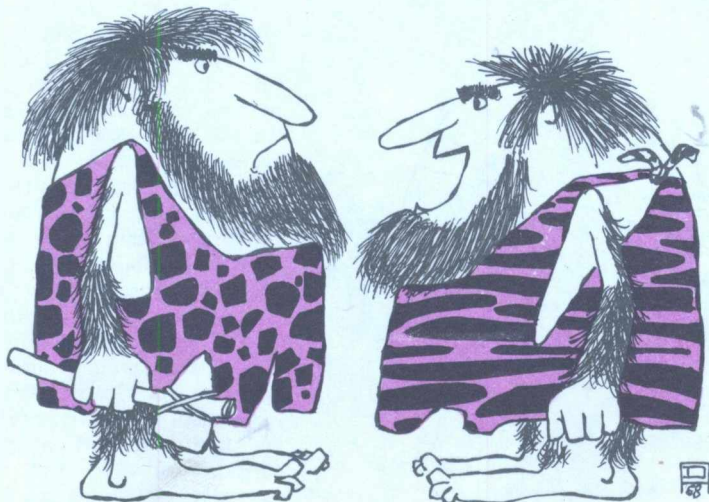
Și aș , iubii astronomi, precum soarele are mai multe planete care se învîrtesc în jurul axelor lor, I.C.F. Cluj avea mai mulți ingineri care se învîrteau în jurul chenzinelor lor, pe bază de jumătate de normă la proiectare, plus suplinirea posturilor vacante în serviciul ce cu onoare îl conduceau, sau în alte servicii. Aș  s-a învîrtit și inginerul Cornel Herlea și inginerul Ștefan Moș...

Ah, unde ești Galileu, să vezi atitea  nvîrteli și ridicindu-te în picioare, să strigi:

— E pur si muove!

Dar Galileu a murit, fraților, și uite că nimeni nu vedea nimic. Se părea

ANTON DRAGOȘ

— Te rog să-mi vorbești... civilizat!

AL. CLENCIU

— Ce-i cu țuca aia de nu mai fierbe?
— Fierbe greu, că e... B tr n !

că totul era normal și la locul lui.

— Stai! — va zice poate un cititor neavertizat. N-o fi Galileu! Dar  ntreprinderea are un director și un inginer-șef. Ei nu vedeau?...

Parcă aveau timp să vadă d-astea, stimați prieteni? Ei, săracii, nu-și vedeau capul de treburi. Că n-aveau numai grija postului lor. Ei suplineau, amindoi, postul de inginer-șef-adjunct, vacant în întreprindere.

Poate o să vă întrebe cineva de ce se suplineau atitea posturi. Pentru că erau vacante, fraților. Și de ce erau vacante? Ei, nu vă faceți că nu  ntelegeți, că nu ține! Cum să nu fi fost vacante și să nu fi fost ocupate, c nd ocuparea lor trebuia aprobată de cei care le ocupau și tocmai pentru că, fiind vacante, puteau fi ocupate de dîșii?!!

Quod erat demonstrandum!

VICTOR PIȚIGOI

A DISPĂRUT UN LICEU!...

 n urmă cu c țiva ani, cetătenii din localitatea Subcetate din raionul Hațeg au făcut cerere pentru înființarea unui liceu. Ministerul  nv ț mîntului, d nd curs acestei doleanțe întemeiate, a aprobat înființarea liceului, aloc nd fondurile necesare. Aș  că...

Aș  că, în urmă cu c țiva ani, sătenii din comuna Subcetate, însă din raionul Toplița, s-au trezit într-o bună zi cu o comisie venit  să studieze amplasamentul viitoarei instituții de cultură.

Au deschis localnicii ochii c t roțile de cașcaval și-au prins să-și spună ei între ei:

— Dar noi nu am făcut nici o cerere pentru un liceu...

— Ca să vedeți, replică un altul, în ministerul acela, adio birocrație! Nici n-am apucat să scriem o cerere, că aprobarea a și venit!

Și s-a construit, dragi cititori, o minunăție de liceu, mai mare decit toată comuna, care nici măcar nu avea nevoie de liceu.

 n vremea asta subcet tenii din Subcetate-Hațeg și-au așezat elevii pe două rinduri în așteptarea liceului. Și se întreabă de ce  ntirzie. Aprobarea există, fondurile există.

Habar n-aveau s rmanii că există și liceul...

Ar mai fi totuși o soluție: ca localnicii din Posada să ceară forului în drept înființarea unui liceu, acesta să consimtă, dar să-l rătăcească la Subcetate II.

Exact ca într-un meci: ministerul șuteaz  puternic și liceul trece de la Subcetate I la Subcetate II. Partida s-a remarcat printr-un frumos joc de picioare.

Cu capul n-a jucat nimeni.

ANTOLOGIA „URZICII“

CALEIDOSCOPIUL LUI A. MIREA

După cum se știe, sub pseudonimul A. Mirea s-au ascuns poeții St. O. Iosif și D. Anghel, care au realizat împreună o simbioză perfectă în domeniul fantezist și satiric.

Cuplul a debutat în revista «Semănătorul» din iulie 1907, extinzându-și apoi activitatea și în alte publicații ale vremii, ca de pildă ziarul «Minerva», revistele «Viața Românească», «Floare Albastră» și altele.

Verva neobișnuită a lui D. Anghel, împletită cu pasiunea lui Iosif pentru problemele sociale, au dus la o serie de cronici rimate, adevărate modele ale genului duse mai departe de G. Topirceanu prin ale sale balade vesele și triste și parodii originale.

Reproducem mai jos poezia «Cronica», plină de verva și de spiritul pe care Topirceanu îl va duce mai târziu la strălucire.

m.p.

CRONICA

*Și-a pus pământul blană albă și-și doarme somnul hibernal,
Orchestra crivășului cântă un Oratorium de Bach
Și mii de hornuri și furnale înscriu acum pe cerul pal
Cu litere de fum reclama celebrei firme Lowenbach.*

*Lignita, cocsul, antracitul, aceste negre escedente
A capitalului teluric din timpul antedeluvian
Abia acum, în vremea noastră, dau rezultate excelente
În sobele de teracotă, de fontă și de porțelan.*

*Eu, lingă caldă salamandră, m-așez comod într-un fotoliu
Și-n timp ce antracitul negru se schimbă în bucăți de soare,
Visez și-n dulcea mea visare surid și simt un just orgoliu
Că pot trăi pe socoteala atîtor vîrste-antieroare.*

*Ard vastele păduri virgine și noi ne încălzim cu toții,
Noi cheltuim acest tezaur crușat de bunii troglodiți,
Căci astfel e, se vede, soarta capitaliștilor zgîrciți:
Ce-au adunat cu trudă unchiu, să risipească strănepoții!*

P. GAVRILIU

— Și ce rezultate a dat inovația dumatăle?
— Cinci mii de lei — premiu...

Robotul

*Repartizindu-și plăcile egal
Și-a construit atent mașinăria:
Un om de fier să-nfrunte veșnicia,
Cu creierul din sirme și metal.*

*Punîndu-și la-ncercare măiestria
A reușit un fapt fenomenal
Robotul lui manipula egal
Știința, arta și filozofia.*

*Savantul însă într-o dimineață
A vrut să-i dea și-un element de viață
Și-ncrezător în sine s-a gândit
Cum să-l învețe pe robot să plîngă.
(Idee după mine cam nătîngă)*

Acesta plîns, dar a rugînit.

VICTOR HORIA

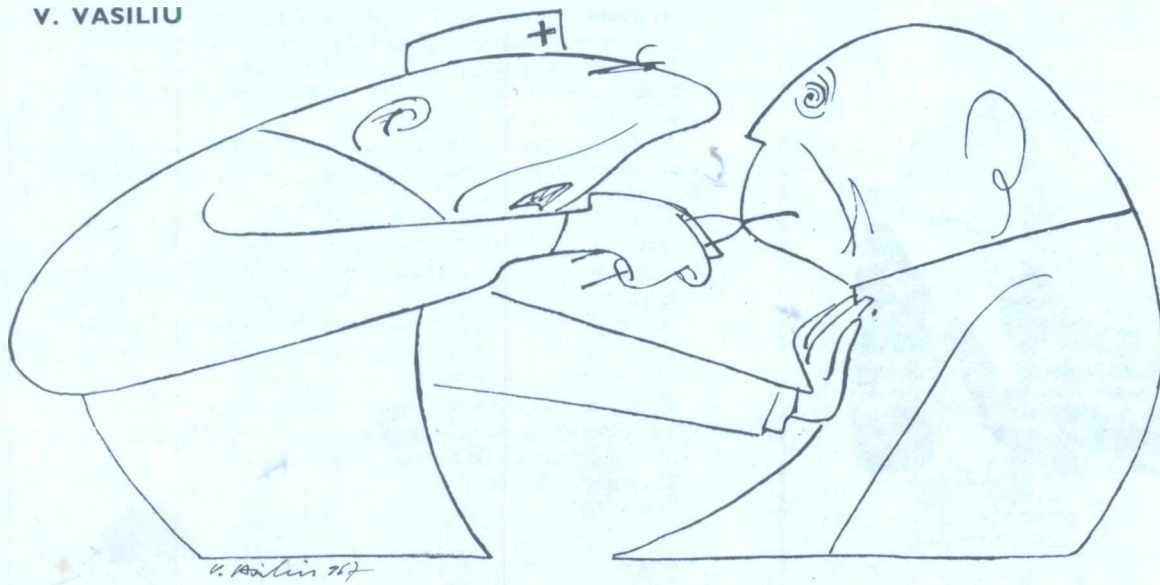
Ultima ve

În materie de estetică am o viziune bine conturată. Și asta încă din epoca preșcolară, din vremea însoțită a jocului cu bile, cînd nu puteam face nani decît în tovărășia lui Făt Frumos și a Ilenei Cosînzeana, perioadă în care nu exista încă «Noapte bună copii!» la Radio, ci numai bunica și bunicul care funcționau seara la cerere și nu se defectau niciodată.

Ideea despre frumusețea lui Făt Frumos a mocnit în mine pînă la apariția pe ecrane a lui Florin Piersic, iar mai apoi, o dată cu micul ecran, a lui Ștefan Bănică.

Concepția mea despre «frumos» era pînă de curînd cit se poate de simplă. Cînd doream să știu despre ceva dacă e frumos sau ba, îl puneam rapid în balanța mea estetică cu unul din cei de mai sus și cîntăream imediat văzînd pe care treaptă

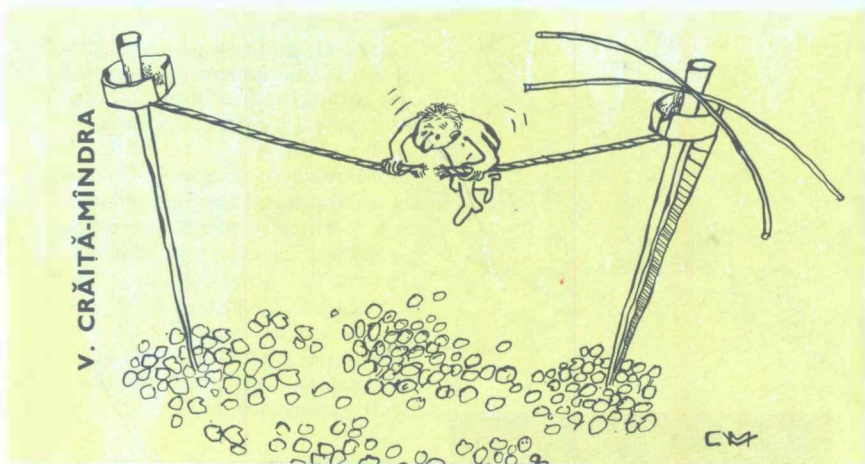
V. VASILIU

— Dă domnule drumul la clește!!!

— Ultimul dumneavoastră film e încântător, maestre! Am fost ieri la cinema...
— A, dumneata erai?!...

iune despre Făt-Frumos

se plasează în scara frumuseții.

Aceeași concepție despre «frumos» ca și mine o are și nevastă-mea, dovadă certă fiind faptul că m-a luat.

Iată însă că în ultima vreme, în limbajul curent practicat pe stradă, în tramvai sau la serviciu s-au strecurat niște aprecieri estetice menite să întoarcă pe dos tot ce cunoaștem azi despre frumos.

Două dactilografe:

— Știi dragă, am luat carne de la Mitică.

— Vai tu, dar ce carne frumoasă ți-a dat!!

Doi pescari:

— Ai prins ceva ieri?

— Oho! Am adus un crap frumos, o minunăție!

La mezelărie:

— Dă-mi te rog o bucată de costiță.

— Asta vă place?

— Nu, te rog dă-mi-o pe aia, că e mai frumoasă!

Și uite-așa, încetul cu încetul, își face loc o nouă concepție despre frumos. Și pentru că nu se cade să nu fiu în pas cu vremea, lucrez acum la o povestire pentru copii care se termină așa:

După ce l-a răpus pe zmeul cel urit ca o ridiche de la Aprozar, Făt Frumos s-a prezentat la Ileana Cosînzeana în toată splendoarea sa. Era măreț, seducător și frumos ca un debrețin de 22, proaspăt.

— Vrei s-o iei de nevastă? l-a întrebant împăratul bătrîn și prost ca o telemea de vacă.

— Vreau, răspunse voinicul hotărît, că mi-e dragă și e frumoasă... frumoasă... mai ceva ca o plăcintă cu brînză bine crescută.

ALEX. LAPUȘNEANU

O ÎNTÎMPLARE STOMATOLOGICĂ

După ce mi s-a executat o bună parte dintr-o lucrare dentară, la cabinetul stomatologic al spitalului clinic din Tg. Mureș, am decis ca restul gemetelor să le amîn pînă după întoarcerea din concediu. Din punct de vedere dentar, arătam destul de bine pentru ca să visez o vilegiatură cu perspective romantice, pe litoral.

După întoarcerea din concediu am revenit bineînțeles la același cabinet stomatologic al Spitalului de pe str. Kossuth nr. 7. Am intrat în cabinet. Aici, parcă se mai schimbase ceva în lipsa mea. Totul părea mai intim, mai plăcut și, genială idee, în noua formulă nu simțeam stinghereala și teama pe care o simți de obicei cînd intri într-un cabinet medical. În locul înspăimîntătoarei bormașine, o simpatică și suplă toaletă cu oglindă. Pesemne ca să-și poată admira pacienții plomebele. În locul dulăpiorului alb ce trăsnea a tinctură de iod și formol, un șifonier dublu din care se strecura timid un plăcut miros de levănțică. Un studio comod și tentant luase locul canapelei vechi cu mușama neagră. Și fotolii. Elegante și atrăgătoare. Mă gîndesc: ce înseamnă dom'le crearea unei ambianțe plăcute. În asemenea atmosferă, o extracție pare un plăcut joc de biliard, iar gemetele o simfonie neterminată! Ce mai! A făcut medicina pași serioși înainte...

O apariție simpatică, de gen feminin, îmi curmă activitatea cerebrală. Spun bună-ziuă și întreb: «Dumneavoastră sinteți sora?». «Nu sora, în orice caz rudă apropiată...». Spirituală... așa da. Asta organizare științifică! Pleacă omul de aici cu un dinte în minus, dar mai elevat cerebral, mai bine dispus. Și adaug: «Știți, eu am mai fost aici. Îl aștept pe tovarășul pentru o lucrare». «Cu plăcere. Trebuie să vină. Luați loc».

Dar vai! Toată atmosfera plăcută s-a năruit într-o clipă!... În clipa cînd a intrat pe ușă cel așteptat. Fiindcă cel așteptat era altul. Eu așteptam ca pe ușa cabinetului să intre dentistul, și știți, oameni buni, cine a intrat? Alexandru Albert!... Am nimerit, oameni buni, într-o simplă casă particulară. Casa lui Alexandru Albert, care nu are nici o legătură cu măselele mele! Da, iubiiții mei semenii, aici nu mai era cabinet stomatologic. Aici era casă particulară. Singura legătură dintre spital și acest cămin frumos și tihnit este faptul că spitalul a plătit 17 mii de lei pentru repararea cabinetului dentar. Și că Alexandru Albert era delegatul spitalului care se ocupa de aceste reparații. Și uite cum, dintr-un cabinet dentar renovat, a răsărit ca prin farmec o locuință pentru Albert! Și cu repartii în regulă!

Oameni buni! Nu mă mai dor măselele! Mă doare capul!... Mă cuprind nebuniile și urlu de furie cînd mă gîndesc ce chilipir am pierdut. Ascultați, iubiiții muritori! Eu fusesem delegat de întreprinderea mea să mă ocup de reparațiile de la Palatul Telefoanelor! Vă dați seama ce-am pierdut? Puteam să-mi fac locuință din el! Nici măcar n-aveam nevoie de tot palatul! Luam numai primele trei etaje. Vă instalam telefoane la toți, oameni buni, iar lui Albert îi dădeam parterul și mezaninul. Să nu fie obligat bietul să se chinuiască într-un cabinet dentar...

Asta e viața!... Unii salariați au noroc de o conducere cumsecade, precum cea a spitalului clinic...

De fapt nu-i vorba de noroc. E vorba de măsă de minte... De fapt nici de măsă nu-i vorba...

— Hai mai repede că începe meciul...

FRAIERII SĂ TRĂIASCĂ

Un mare succes de casă a obținut teatrul «Nicolae Bălcescu» din Buzău cu piesa «Fraierii să trăiască», care s-a jucat cu casa deschisă timp de un an de zile. Interesant este că piesa nu a fost pusă pe scena teatrului, ci în hol și nu a avut decît un singur interpret. Simpaticul amator Bucur Petre. Dar nu artist amator, ci amator de afaceri grase. Subiectul este următorul: În actul I Bucur Petre intră în holul teatrului și deschide un bufet. Aici el vinde de toate: șprîțuri, șnițele, chifteluțe, sandvișuri și alte bunătăți, făcînd un dever grozav. În actul doi aflăm că personajul cumpără totul de la magazin și vinde la preț de bufet. Dar nu are nici autorizație, nici nu plătește vreun impozit și nici nu-l întreabă nimeni nimic. Nici din afară, nici dinăuntru. Omul joacă de unul singur timp de aproape un an de zile, toată lumea îi mănîncă chiftelutele și el se îngrașă fiindcă n-are nici director de scenă, nici cheltuieli de regie, nici cheltuieli de chirie, nici impozite, nici control, nimic. Pesemne însă că pînă la urmă a apărut un sufleur, așa că actul trei nu se mai joacă în holul teatrului.

În orice caz, după cum desigur v-ați dat seama, titlul piesei «Fraierii să trăiască» nu se referă la personajul principal al piesei, ci la alte persoane. La persoanele care, toate, au jucat în piesa lui Bucur și habar nu aveau că joacă într-o piesă.

S-ar putea ca acum însă Bucur să joace cu... casa închisă.

EXERCITII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

(URMARE DIN PAG. 7)

— Nu mă-nnebuni, domnule, tot acolo stau și eu!

— Ciudat, eu stau în camera din fund.

— Aha, vasăzică stai cu fiul meu în odaie?

— Nu domnule, stau singur etc. etc....

Pînă la urmă reiese că cei doi cheflii erau tatăl și fiul. Cei care nu cunoșteau anecdota s-au amuzat copios; cei care o cunoșteau se prefăceau că n-o cunosc și rîdeau de-a valma cu ceilalți ca să nu facă notă discordantă. Erau și cițiva care n-au schițat nici un suris:

— E total absurd să se întimplă așa ceva! Păi atunci cum rămîne cu «vocea singelui»? argumentă unul din «serioși».

— Întimplarea d-tale nu este ade-

vărată, spuse un al doilea, pentru că în apartamentul aflat în blocul de la nr. 42 din strada Cutare locuiește o văduvă cu sora ei.

— Și apoi, sări un al treilea, tramvaiul 24 nici nu trece pe acolo!

A verifica buletinele de identitate ale eroilor de anecdotă este tot atît de stupid ca și faptul de a nu verifica antecedentele penale ale unui casier nou angajat.

Între autentic și veridic există niște legături destul de capricioase. În creația literară, de cele mai multe ori, veridicul nu este autentic, după cum în viață se întimplă, cîteodată, ca nici autenticul să nu fie veridic. Ne gîndim mai ales la recenta întimplare apărută și în presă cînd un bărbat a funcționat într-o întreprindere, timp de cițiva ani pe post de... femeie de serviciu. Strict autentic!

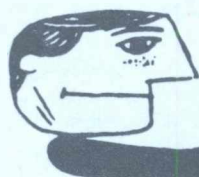
În practica umoristică lucrurile pot merge și mai departe. Este posibil ca anecdota povestită să nu fie nici autentică și nici veridică, fără ca lipsa acestor elemente ale realității să împietzeze asupra efectului de ilaritate.

Umorul, pe lîngă unele elemente specifice lui, (surpriză, ingeniozitate, asociații neobișnuite etc.) mizează și pe puterea de fantezie a aceluia căruia i se adresează. Este o chestiune de lungime de undă. Dacă un cititor de umor ține neapărat să verifice în prealabil realitatea premizelor pe care se construiește o glumă, ca numai după aceea să se amuze, îl sfătuim să se consacre exclusiv lecturii lucrărilor de matematică în care precizia trebuie să fie riguroasă, pentru a nu deveni lucrări umoristice.

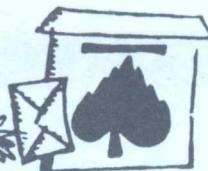
MIRCEA SUCIU

FĂRĂ CUVINTE

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

În comuna Sirbi-Măgura s-a ivit o problemă a cărei rezolvare continuă să frămînte multe capete. Totul pleacă de la faptul că I.R.E. Argeș a construit o rețea de curent electric al cărei traseu trece prin imediată apropiere a șirelor de paie ale C.A.P.-ului din localitate. Din această cauză dacă se pornește curentul, e pericol să ia foc paiele și dacă nu se pornește, se stă în întuneric. Cum din două rele s-a ales soluția mai puțin rea, se stă în beznă.

De toată dandanaua asta este vinovată I.R.E. Argeș, care nu s-a consultat cu cei din C.A.P. cînd a fixat drumul rețelei electrice, drept

care aceasta a fost amplasată exact pe lîngă parcul de furaje.

Așa că, deocamdată, localnicii nu consumă kilowați. Consumă... kiloluminări!

Un grup de locuitori din comuna Sirbi-Măgura

URZICO DRAGĂ,

Să-ți spun și eu una: la cabinetul stomatologic al întreprinderii «Electroaparataj» toată gama de lucrări dentare era executată de doctor Onulescu Emilia. La un moment dat, constatînd dumneai că la cabinetul cu plată din Pasajul «Eforia», unde de asemenea este angajată,

avantajele sînt asigurate în mai mare măsură decît la «Electroaparataj», și-a luat un concediu medical pentru incapacitate de muncă, drept care a «dispărut» de la sus-numita întreprindere. În schimb, dar mai bine zis, în acest timp, ea lucra de zor la cabinetul cu plată.

Astfel, în timp ce la cabinetul stomatologic al uzinei figura bolnavă, la cel din Pasajul «Eforia» figura prezentă la datorie!

În orice caz un lucru e cert: în fața unor asemenea aranjamente, dentista i-a lăsat pe toți cu... gura căscată!

Ion Dicescu, Loco

DRAGĂ URZICO,

Printre învățătorii de la școala din Glăvănești, oameni serioși, există unul pe nume Năstac Constantin, care are o mare slăbiciune pentru băuturile tari. Astfel se explică de ce, în discuțiile pe care le are cu diverși cetățeni din comună, folosește un vocabular care indignează de fiecare dată pe interlocutori. Cît privește starea în care se prezintă dînsul la cursuri, ce să mai vorbim. Cînd intră în clasă, împleticindu-se, pînă nimerește la catedră, mai că trece ora!

Să văd cum te descurci acum, dom' învățător, că uite, bănuind că poate vrei să te scuzi, te-am scos de braț la... oral!

N. Vrîncescu,
com. Glăvănești, rn. Adjud

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU